

För sextonårige Hadi Ebrahimi Hazara blev 2015 ett dramatiskt år. Det var året då han bestämde sig för att fly från Iran till Europa och slutligen landade i Sverige. Idag bor han i Skåne och pluggar på gymnasiet. I detta förord berättar Hadi om resan han gjort, sin familj – och vad han hoppas på i framtiden.

Förord

”JAG KOMMER ATT FORTSÄTTA KÄMPA FÖR EN BÄTTRE FRAMTID HÄR”

Jag hade en lycklig barndom i Afghanistan. Sen jag blev stor och då bestämde min familj att vi skulle flytta till Pakistan och starta ett nytt liv där. Det gick inte att leva i ett land som bombas av talibaner dygnet runt, dag och natt. Vi ville slippa tänka på döden.

Tyvärr så kunde vi inte bo kvar i Pakistan heller. De förtryckte olika folkgrupper, speciellt hazara, gruppen som min familj tillhör. Vid tolv års ålder blev jag förföljd av några människor som ville döda mig. Jag hade berättat för polisen om ett brott de begått, som jag blev vittne till. Det blev farligt för mig att stanna så mina föräldrar skickade mig till Iran. I Iran hade jag chans till en bättre framtid, trodde de.

Efter flykten till Iran så började jag jobba för att försörja mig. Jag bodde hos min pappas kompis. Det var svårt. Jag saknade min familj som också hade det svårt. Iran var som ett fängelse för alla afghaner. Man hade inga bra möjligheter. Och så fort man blev tagen av en iransk soldat så fanns risken att de skulle skicka dig till Irak för att kriga.

Efter två år i Iran var jag tvungen att fly. Jag kunde inte åka tillbaka till Pakistan. Europa och Sverige var min enda väg. 2015 började min resa. Den var farlig och jag var nära döden många gånger. Jag sprang två veckor i sträck – från Iran till Turkiet – och låg i en skog i fem dygn och väntade på att havet skulle lugna sig. Jag hade knappast sovit och åt bara bröd under hela tiden. När som helst hade allt kunnat vara slut, och jag tänkte mycket på döden.

Jag minns båtferden från Turkiet till Grekland. Vi var 36 personer i ett mycket litet utrymme. Vi fick motorstopp och det blev panik i båten när vi drev till havs. Jag och flera pojkar turades om att försöka starta motorn tills vi blev för kalla. De som inte jobbade med motorn, använde händerna för att ösa vatten ur båten. Till slut gav vi upp och vände våra blickar mot himlen. En kille tog plötsligt fram ett litet rör och sög ut vatten någonstans ur motorn och plötsligt fick han igång den.

När jag kom fram till ett läger i Sverige sov jag i flera dygn. Känslan när en i personalen kom och knackade på dörren, kom in och sa ”god morgon” var obeskrivligt underbar.

I dag bor jag i Lund och lär mig svenska. Jag väntar fortfarande på uppehållstillstånd. I början kände jag mycket stress över vad som skulle hända mig i ett helt nytt samhälle. Nu känner jag trygghet och jag tror på min förmåga att skaffa en bättre framtid i Sverige. Jag har fått mycket hjälp från skolan där jag går. Men jag får också stöd från organisationen Flyktingar Lund, från kyrkan och många fina människor som finns runt omkring mig. Det är stor skillnad på Sverige och Afghanistan, här kan jag leva i säkerhet och frihet. Jag kommer att fortsätta kämpa för en bättre framtid här. ●